

Οι ανακατατάξεις στο εργατικό κίνημα

1. Η μεταπολίτευση βρίσκει το ελληνικό εργατικό κίνημα ανοργάνωτο και απιπέτωπο με την οικονομική κρίση και ύφεση που είχε μειώσει τις πραγματικές αμοιβές τους.

Ήδη όμως από το 1975, παράλληλα με την πρόσκαιρη οικονομική ανάκαμψη, θα παρατηρήσουμε μια εντυπωσιακή άνοδο των εργατικών αγώνων, η οποία με μικρές διακυμάνσεις θα συνεχιστεί μέχρι το 1980. Την περίοδο αυτή τα ρεφορμιστικά κόμματα (ΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕεσ.) θα καταβάλουν σοβαρές προσπάθειες για την αύξηση της επιρροής τους στους εργαζομένους. Η προσπάθεια αυτή είναι στενά συνδεδεμένη με την προσπάθεια που καταβάλλεται για τη μαζικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων και την ένταξη και των πιο καθυστερημένων στρωμάτων της τάξης στη συνδικαλιστική δραστηριότητα, για την ενσωμάτωση τέλος της πλειοψηφίας των εργαζομένων στους μηχανισμούς των κομμάτων αυτών. Στο μέτρο που η πολιτική αυτή των ρεφορμιστών βρίσκει έδαφος, το αυθόρμητο ριζοσπαστικοποιημένο εργατικό κίνημα που εμφανίζεται από το 1975 κυρίως, θα υποχωρεί. Παρ' όλα αυτά δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε τη θετική συμβολή του κινήματος αυτού και ιδιαίτερα σ' ό,τι αφορά την εκλογή απεργιακών επιτροπών, τις καταλήψεις και τέλος στην επιβολή και θε-

μοθέτηση του εργοστασιακού συνδικαλισμού.

Παράλληλα με τη μαζικοποίηση των συνδικατών (πρωτοβάθμιων, δευτεροβάθμιων) εντυπωσιακή ανάπτυξη γνωρίζουν οι παρατάξεις των κομμάτων που αναφέρονται προγραμματικά τουλάχιστον στην εργατική τάξη (ΕΣΑΚ, ΠΑΣΚΕ, ΑΕΜ). Το ΚΚΕ που παραδοσιακά μονοπωλούσε την εκπροσώπηση της εργατικής τάξης, χάνει πλέον την προνομιακή αυτή σχέση του με την τάξη. Νέοι κυρίως εργαζόμενοι, αλλά και τα νέα στρώματα των εργαζομένων επηρεάζονται τώρα από τη συνθηματολογία του ΠΑΣΟΚ που φαίνεται να είναι πολύ καλύτερα προσαρμοσμένη στη σύγχρονη οικονομική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα.

Η ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, η μαζικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων της, επιδρούν θετικά πάνω στην εργατική τάξη και αναπερνούν το ηθικό της και την πίστη στη δύναμή της. Οι διεκδικητικοί αγώνες της περιόδου αυτής, που στηρίζονται στην αυτοπεποίθηση των εργαζομένων για τη δύναμή τους, αποτελούν σοβαρό εμπόδιο στα σχέδια της αστικής τάξης. Το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης εμφανίζεται ανίκανο να χειραγωγήσει αποτελεσματικά το κίνημα αυτό.

2. Οι αλλαγές στο συσχετισμό των

Οι διεργασίες που διαπερνούν το εργατικό κίνημα, αποτελούν ουσιαστικό στοιχείο για τη διατύπωση μιας εκτίμησης της περιόδου και της δυναμικής της.

Από τις σύνθετες αυτές διεργασίες, ο Ν. Παντελάκης προσεγγίζει ορισμένες πλευρές, ιδιαίτερα σε σχέση με το συνδικαλιστικό κίνημα.

Του Ν. ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ

δυνάμεων που επισημάνθηκαν πιο πάνω, ήταν επόμενο ότι θα επιδρούσαν καταλυτικά και στο πολιτικό επίπεδο. Όσο μάλιστα η επιρροή των ρεφορμιστών αύξανε μέσα στους εργαζόμενους, τόσο δυνάμωναν και οι αυταπάτες μέσα στην τάξη πως μια εκλογική ήττα του κατεξοχικήν κόμματος της αστικής τάξης που κυβερνούσε συνέχεια επί σαράντα και πλέον χρόνια, θα σήμαινε αυτόματα και νίκη των εργαζομένων. Η απότομη κάμψη των απεργιακών διεκδικητικών αγώνων που εμφανίζεται το 1981, δεν μπορεί παρά να συνδέεται με το γεγονός ότι το 1981 αποτελεί χρόνο εκλογών. Στο συνδικαλιστικό επίπεδο, η παράταξη του ΠΑΣΟΚ, η ΠΑΣΚΕ, κερδίζει συνέχεια έδαφος για να αναδειχθεί πρώτη δύναμη μέσα στους εργαζομένους. Δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε το αδιαμφισβήτητο αυτό γεγονός, που είναι αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης πολιτικής εκ μέρους του κόμματος αυτού που στήριζε συστηματικά όλους τους αγώνες των εργαζομένων πλειοδοτώντας πολύ συχνά.

Με την άνοδό του στην κυβέρνηση, το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται μπροστά σε μια θεμελιακή αντίθεση, που δε γεφυρώνεται με κανέναν τρόπο, και που βρίσκεται στη ρίζα κάθε αστικού-εργατικού κόμματος. Πώς να συμβιβάσει το αστικό του πρόγραμμα εκσυγχρονισμού του καπιταλιστικού συστήματος ικανοποιώντας ταυ-

ΑΝΑΛΥΣΗ

τόχρονα τους εργαζόμενους που το στήριξαν και το ανέβασαν με την ψήφο τους στην κυβέρνηση; Η ρήξη με τους εργαζόμενους μέσα στη μετεκλογική ευφορία που δημιουργούσε ο παραμερισμός από την εξουσία του κόμματος της ασπικής τάξης, εγκυμονούσε σοβαρούς κινδύνους για το ίδιο το σύστημα. Επιπρόσθετο πρόβλημα για την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ήταν και η ολοκληρωτική της αδυναμία να ελέγξει άμεσα τον κρατικό μηχανισμό, λόγω των ιδιαίτερων μετεμφυλικών συνθηκών και τη συνακόλουθη μονοπώληση της εξουσίας από το κόμμα της ασπικής τάξης. Ο φόβος μη ελέγχου του κρατικού μηχανισμού κατέχει και τα δυο κομμουνιστικά κόμματα, που χωρίς καμιά σοβαρή ανάλυση, διαβλέπουν σαν ορατό τον κίνδυνο επιβολής δικτα-

περγιών. Αυτό σημαίνει ότι βρισκόμαστε μπροστά σε λιγότερο γενικευμένες απεργίες (μικρότερες σε αριθμό απεργών), αλλά με αυξανόμενη διάρκεια. Από τα στοιχεία του Πίνακα 2 μπορούμε να υποθέσουμε πως βρισκόμαστε μπροστά σε πιο σκληρές και πιο συγκεκριμένες ή επινοημένες απεργίες στο χώρο. Είναι αλήθεια ότι το διάστημα αυτό κινητοποιούνται κυρίως οι εργαζόμενοι των προβληματικών επιχειρήσεων. Οι εργαζόμενοι εμπιστεύονται την κυβέρνηση και θεωρούν πως από μόνη της σταδιακά θα προωθήσει και θα επιλύσει το σύνολο των διεκδικήσεών τους. Η πίστη τους αυτή στα πρώτα μέτρα που υιοθέτησε η κυβέρνηση — μέτρα που δεν μπορούν να θεωρηθούν ούτε εντελώς αμελητέα ούτε ότι απλώς υιοθετήθηκαν για να ριξουν

ταλιπικών οικονομικών οργανισμών (Δ.Ν.Τ., Ο.Ο.Σ.Α.) να πληρώσουν τα σπασμένα της οικονομικής κρίσης, ενώ οι πραγματικοί υπαίτιοι τρίβουν με χαρά τα χέρια τους. Είναι αλήθεια πως η κυβέρνηση είχε φροντίσει την προηγούμενη τετραετία να δοκιμάσει τις δυνατότητες αντίστασης του εργατικού κινήματος, αμφισβητώντας κατακτήσεις που η ίδια λίγο πριν θεσμοθετούσε, όπως η ΑΤΑ ή το δικαίωμα στην απεργία, στο οποίο η κυβέρνηση έθεσε σοβαρά εμπόδια με το άρθρο 4. Τα αποτελέσματα των πρώτων εκείνων δοκιμών υπήρξαν ενθαρρυντικά για την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, αφού με μεγάλη χαρά διαπίστωνε πως είχε τη δυνατότητα να διατηρήσει κάτω από τον απόλυτο έλεγχό της, μέσω της συνδικαλιστικής της παράταξης, το σύνολο του εργατικού της κινήματος. Είναι μια περίοδος που η ΠΑΣΚΕ αναλαμβάνει να παίξει το ρόλο του απεργοσπάστη. Μετά την επιβολή όμως των μέτρων λιτότητας του 1985, τα πράγματα δε θα εξελιχθούν με τον ίδιο ομαλό τρόπο, παρ' όλο που μπορούμε να ισχυριστούμε και πάλι ότι οι αντιδράσεις των εργαζομένων ήταν πολύ κατώτερες απ' αυτές που απαιτούσε η περίπτωση. Από τον Πίνακα 1 παρατηρούμε μια αρχή αντιστροφής της τάσης, η οποία επιβεβαιώνεται από τα στοιχεία του 1986. Παρ' όλα αυτά, οι αντιδράσεις του συνόλου των εργαζομένων πανικοβάλλουν μια μεγάλη μερίδα της συνδικαλιστικής ηγεσίας της ΠΑΣΚΕ, η οποία κάτω από την πίεση της βάσης θα διαφοροποιηθεί από την επίσημη θέση της παράταξης, για να βρεθεί αμέσως έξω από τις γραμμές της. Η κρίση στην κυβερνητική συνδικαλιστική παράταξη θα έχει άμεσες επιπτώσεις και στο κορυφαίο συνδικαλιστικό όργανο, τη ΓΣΕΕ, αφού ανατρέπει τους μέχρι τότε συσχετισμούς δύναμης περιθωριοποιώντας την ΠΑΣΚΕ που κάνει την απόλυτη πλειοψηφία στο όργανο αυτό. Οι διαγραμμένοι της ΠΑΣΚΕ θα ιδρύσουν μια νέα παράταξη, τη ΣΣΕΚ. Η παράταξη αυτή θα γνωρίσει αρκετά προβλήματα, μια σειρά από στελέχη της που πάνω στα γεγονότα φαίνεται πως υπερεκτιμούν τις αντιδράσεις της βάσης και φρόντισαν βεβιασμένα να διαφοροποιηθούν, θα ζητήσουν να επανενταχθούν στην ΠΑΣΚΕ, που τους είχε προηγουμένως διαγράψει μόλις πέρασε η πρώτη μπόρα. Οι παλινδρομήσεις αυτές χαρακτηρίζουν κυρίως μια συνδικαλιστική γραφειοκρατία που προσπαθεί με κάθε τρόπο να κρατηθεί στην ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος. Η γραφειοκρατία αυτή μόλις αντιλήφθηκε πως μία σημαντική μερίδα εργαζομένων της ΠΑΣΚΕ (πα-

ΠΙΝΑΚΑΣ 1
Απεργίες, Απεργιοί και χαμένες
ώρες από το 1979 μέχρι το 1981

ΕΤΟΣ	ΑΠΕΡΓΙΕΣ	ΑΠΕΡΓΟΙ	ΧΑΜΕΝΕΣ ΩΡΕΣ
1979	372	638.635	9.950.074
1980	472	1.317.917	20.494.944
1981	313	361.106	5.341.961
1982	447	246.543	7.892.094
1983	361	148.174	2.986.957
1984	268	107.957	2.960.789
1985	453	785.725	7.660.879
1986 ²	132	839.281	6.703.297

¹ Έλευθεροτυπία 22/1/1986

² α' εξάμηνο. Πηγή «Συνδικαλιστική Επιθεώρηση» αρ. 19-20

τορίας. Ο έλεγχος του κρατικού μηχανισμού θεωρήθηκε από το ΠΑΣΟΚ πρωταρχικός στόχος. Έτσι το ΠΑΣΟΚ για να μην έρθει σε άμεση σύγκρουση με τους εργαζόμενους, θα προωθήσει στο οικονομικό επίπεδο την ικανοποίηση ορισμένων διεκδικήσεων των εργαζομένων, όπως είναι η εφαρμογή της ΑΤΑ, η χορήγηση άδειας ενός μήνα για όλους τους εργαζόμενους κλπ., έστω κι αν τα περισσότερα είχαν πιο πολύ στόχο μιαν αναδιανομή του εισοδήματος μεταξύ υπηλόμεσθων και χαμηλόμισθων.

Η πολιτική αυτή που εφάρμοσε την 1η τετραετία το ΠΑΣΟΚ εξηγεί κατά πολύ και την αδράνεια που παρατηρείται στους κόλπους του εργατικού κινήματος από το 1981 μέχρι το 1985. Πράγματι, την περίοδο αυτή το απεργιακό κίνημα βρίσκεται στα χαμηλότερα επίπεδα των τελευταίων 15 χρόνων.

Όπως φαίνεται από τον Πίνακα 1, μετά το 1984 έχουμε μια μείωση του μέσου αριθμού απεργιών. Παράλληλα, παρατηρούμε μια αύξηση της διάρκειας των α-

στάχτη στα μάτια των εργαζομένων, αποτέλεσε φρένο στις κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Οι αυταπάτες που καλλιέργησαν για χρόνια οι ρεφορμιστές πως μια εκλογική νίκη είναι ικανή από μόνη της να λύσει όλα τα προβλήματα των εργαζομένων, χωρίς να είναι απαραίτητη η διαρκής κινητοποίησή τους, σε συσχετισμό με την πολιτική του ΠΑΣΟΚ επιδρούν χωρίς αμφιβολία καταλυτικά στη συνείδηση των εργαζομένων. Οι επιπτώσεις της πολιτικής αυτής θα φανούν αργότερα στις δυσκολίες ανασυγκρότησης ενός ενιαίου μαχητικού μαζικού διεκδικητικού κινήματος.

3. Η εκλογική επιτυχία του ΠΑΣΟΚ το 1985 θα σημάνει αλλαγή της πολιτικής του κόμματος αυτού απέναντι στην εργατική τάξη. Έχοντας εξασφαλίσει τον έλεγχο του κρατικού μηχανισμού αισθάνεται αρκετά ισχυρό τώρα για να περάσει σε μια κατά μέτωπο επίθεση ενάντια στους εργαζομένους. Οι εργαζόμενοι καλούνται τώρα κάτω από τις ευλογίες της ασπικής τάξης και των διεθνών καπι-

ΠΙΝΑΚΑΣ II

Έτος	Απεργιοί ανά απεργία	Μέση διάρκεια απεργίας (σε ώρες)
1979	1.717	15,6
1980	2.792	15,6
1981	1.154	14,8
1982	552	32
1983	410	20
1984	403	24,9
1985	1.734	9,7
1986 ²	6.358	8

Σημειώσεις:

¹ Ο πίνακας αυτός φτιάχτηκε με βάση τον Πίνακα 1.

² α' εξαμήνου.

ραπάνω από τη μισή), εξακολουθούσαν να παραμένουν στην παράταξη παρ' όλη την αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης, έκανε πίσω ολοταχώς. Η στάση αυτή των εργαζομένων εξηγείται από τους ρυθμούς εξέλιξης και ριζοσπαστικοποίησης της συνείδησής τους που είναι φαινόμενο πολυσύνθετο, πολύπλοκο και καθόλου αυτόματο. Γι' αυτό, η δυσανεμία που επικρατεί στους εργαζομένους για την εισοδηματική πολιτική, δεν εκφράζεται αυτόματα σε οργανωτικά επίπεδα. Αυτή τη διαφορά προσπαθεί να εκμεταλλευτεί και η ελεγχόμενη από την κυβερνητική παράταξη ΓΣΕΕ με τις κινητοποιήσεις που οργανώνει ενάντια στην

οικονομική πολιτική για να ικανοποιήσει τη βάση της και να δέσει τους εργαζομένους γύρω από τη δική της οργανωτική δομή. Απέναντι στους εργαζομένους, η ελεγχόμενη ΓΣ ΕΕ διαθέτει κι ένα άλλο πλεονέκτημα. Την προνομιακή της σχέση με την εξουσία και τη δυνατότητα να προωθήσει επιμέρους ζητήματα πάνω σε μια βάση συνδιαλλαγής. Οι πελατειακές σχέσεις έχουν μια μακρόχρονη ιστορία μέσα στην ελληνική πολιτική ζωή. Η νέα κρίση που γνωρίζει το συνδικαλιστικό κίνημα συνεχίζεται και σήμερα με άγνωστες προς το παρόν συνέπειες.

Από τον Πίνακα III, που αναφέρεται σε εκλογικά αποτελέσματα που έγιναν μετά τον Οκτώβριο του 1985 μέχρι τα τέλη του 1986, παρατηρούμε ότι η ΠΑΣΚΕ διατηρεί στο δευτεροβάθμιο αυτό επίπεδο σημαντικές δυνάμεις, ενώ τα ποσοστά της ΣΣΕΚ δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικά. Είναι πάντως γεγονός ότι τόσο στο πολιτικό όσο και στο συνδικαλιστικό επίπεδο παρατηρείται μια ρευστότητα. Η ρευστότητα αυτή πρέπει να αποδοθεί στην αποτυχία των κάθε είδους ρεφορμιστικών λύσεων και στην ανικανότητα των ρεφορμιστών να προτείνουν μια ρεαλιστική προοπτική στο αδιέξοδο που έχει δημιουργηθεί στο οικονομικό επίπεδο με τη συνεχιζόμενη κρίση, όσο και στο πολιτικό, κοινωνικό και συνδικαλιστικό επίπεδο.

4. Ένα χρόνο μετά τα τελευταία μέτρα, ο συνολικός απολογισμός για το εργατικό κίνημα και τις προοπτικές του δεν

είναι ενθαρρυντικός. Μια σειρά από παράγοντες έχουν επιδράσει αρνητικά πάνω στην αγωνιστικότητα των εργαζομένων, με αποτέλεσμα η κυβέρνηση να εμφανίζεται ανυποχώρητη στην πολιτική της και το εργατικό κίνημα διστακτικό για την παραπέρα πορεία του. Οι παράγοντες που επηρεάζουν αρνητικά το εργατικό κίνημα συνοπτικά είναι οι ακόλουθοι:

α) Η απεργιοσπαστική στάση της ΠΑΣΚΕ την προηγούμενη περίοδο και η άκριτη υποστήριξη της στα κυβερνητικά μέτρα, έσπειραν φοβερή σύγχυση στους εργαζομένους της παράταξης αυτής, και ιδιαίτερα στα πιο καθυστερημένα στρώματά της. Ο παράγοντας αυτός ασφαλώς επέδρασε αρνητικά και στη νεοδημιουργούμενη παράταξη της ΣΣΕΚ, αφού πολλά από τα συνδικαλιστικά στελέχη είχαν πρωτοστατήσει σαν απεργιοσπάστες στα προηγούμενα γεγονότα. Βέβαια, στη βάση των κινήσεων αυτών οπωσδήποτε διαφοροποιείται και ένα ρεύμα ριζοσπαστικό, που έρχεται σε ρήξη με τη ρεφορμιστική λογική.

β) Η ανεργία που εμφανίζεται με ιδιαίτερα έντονο και ανησυχητικό ρυθμό μετά το 1981 βαραίνει και αυτή με τη σειρά της αρνητικά πάνω στην αγωνιστικότητα του κινήματος. Οι απολύσεις και η ανεργία έχουν γίνει ο καθημερινός εφιάλτης των εργαζομένων.

γ) Η πολιτική ουσιαστικής στήριξης του ΠΑΣΟΚ των υπόλοιπων πολιτικών και συνδικαλιστικών φορέων της Αριστεράς, χωρίς την προβολή μιας ομοιοσδήποτε διαφορετικής πολιτικής άφισε απλούς τους εργαζομένους στην κυβερνητική επιθετικότητα.

δ) Η ουσιαστική νίκη της Δεξιάς στις δημοτικές εκλογές του '86 επιδρά κι αυτή στην αγωνιστικότητα των διεκδικητικών αγώνων λόγω της απογοήτευσης που σπέρνει.

Οι άξονες πάλης μας ενάντια στη σοσιαλιστική λιτότητα και στις εργοδοτικές επιθέσεις για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων πρέπει να

	ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ 19.000 μέλη		ΟΠΑΧΒ Διυλ/ρίων & Χημικ. Βιομηχ. (41.000 μ)				ΔΟΕ Πρωτοβάθμιοι σύλλογοι (σε 42 από 46)						
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΠΡΟΗΓ.	ΨΗΦΟΙ	ΠΡΟΗΓ.	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΠΑΣΚΕ	91	11	35	7	9	5.651	43,13	6.270	47,5				
ΕΣΑΚ-Σ+ΑΕΜ	55	7	13	3	2	2.758	21,05	2.685	20,34				
ΔΑΚΕ	54	6	23	4	2	4.385	33,47	4.102	31,08				
ΣΣΕΚ	49	6											
Ανεξάρτητοι	9	1											

ΟΜΟΣΠ.	Νοσοκομειακοί ΟΣΝΙΕ (12.000 μ.)		Σιδηροδρομικοί ΠΟΣ		ΟΣΜΟΠ. ΙΔ. ΥΠΑΛ. (218 σωμα. 56.556 μ.)		ΟΣΠΑ (12 σωμα. 19.000 μ.)		ΤΣΙΜΕΝΤΑ		ΠΟΕΜ 59.947				
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ			
ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ															
ΠΑΣΚΕ	101	5	5	57	12	14	106	9	7	61	10	36	5	169	8
ΕΣΑΚ-Σ	113	6	8	26	5	4	98	9	8	28	4	24	4	154	7
ΔΑΚΕ (Ν.Δ.)	28	1		41	9	7	31	3	5	17	3	20	3	8	1
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ															
Σ.Σ.Ε.Κ.									1	7	1	9	1		
ΔΕΣ (Ορφανού)	28	1													
ΣΑΛ.										18	3				
ΣΔΙΚ												2			

ΑΝΑΛΥΣΗ

περιστρέφονται γύρω από τα εξής αιτήματα:

α) Την πάλη ενάντια στις απολύσεις και στην ανεργία. Στο όνομα της υπεράσπισης του δικαιώματος στη δουλειά για όλους ανεξαιρέτα αρνούμαστε την κρίση, και την αυθαιρεσία της εργοδοσίας. Γι' αυτό, διεκδικούμε παράλληλα την άμεση εφαρμογή των 35 ωρών εργασίας, χωρίς μείωση των μισθών για να απελευθερωθούν ώρες εργασίας και να δοθεί έτσι δουλειά στους άνεργους.

β) Την πάλη ενάντια στη μείωση των μισθών. Βασική επιδίωξη της εργοδοσίας αλλά και της κυβέρνησης είναι να διαιρέσουν τους εργαζομένους. Κατ' αυτούς, ένας εν ενεργεία εργαζόμενος δεν πρέπει να έχει μισθολογικές διεκδικήσεις, γιατί είναι προνομιούχος μόνο και μόνο επειδή διαθέτει ένα πολύτιμο αγαθό, σταθερή εργασία. Στην πραγματικότητα, κάτω από την επιχειρηματολογία αυτή κρύβεται μια άλλη αλήθεια. Η μείωση των μισθών των δήθεν προνομιούχων του δημόσιου τομέα δεν αυξάνει τις θέσεις εργασίας στον ιδιωτικό τομέα και δε συντελεί στη μείωση της ανεργίας, απλώς προετοιμάζει το έδαφος

για τη γενικότερη μείωση των μισθών όλων των εργαζομένων, ιδιωτικού και δημόσιου τομέα. Ενάντια στην πολιτική αυτή, εξακολουθούμε να διεκδικούμε την αυτόματη αύξηση των μισθών, δηλαδή μια πραγματική ΑΤΑ, που να βασίζεται σε έναν τιμάρημο που ανταποκρίνεται στο πρότυπο κατανάλωσης ενός μισθωτού.

Απαραίτητος όρος για την αποτελεσματική διεξαγωγή των αγώνων αυτών είναι η ενότητα εργαζομένων στις κινητοποιήσεις τους.

Η ενότητα των εργαζομένων μπορεί να επιτευχθεί σήμερα μόνο αν στηρίζεται στην απαίτησή τους να ικανοποιηθούν άμεσα οι πιο επείγουσες διεκδικήσεις τους και αν συγχρόνως κάθε ταξική αντιπαράθεση συγκεντρώνει το σύνολο των ρευμάτων και των συνδικαλιστικών οργανώσεων που διαπερνούν την τάξη. Σε αυτή τη διαδικασία κανένας όρος και κανένας αποκλεισμός δεν είναι αποδεκτός ούτε στη βάση, ούτε στην κορυφή, γιατί από την ενότητα αυτή εξαρτάται η αποτελεσματικότητα της πάλης.

Για την ανασυγκρότηση της ενότητας είναι απαραίτητο να υιοθετηθούν διαδι-

κασίες που να εξασφαλίζουν στους εργαζομένους ότι θα είναι εκείνοι στο σύνολό τους οι κριτές των διαφωνιών που αντιπαράθετον τις οργανώσεις τους. Έτσι, στις απεργίες οι γενικές συνελεύσεις των απεργών πρέπει να αποφασίζουν ανάμεσα στις διαφορετικές προτάσεις που αντιπαράτιθενται. Πρέπει να επιδιώκεται η συμμετοχή στους αγώνες του μεγαλύτερου δυνατού αριθμού εργαζομένων. Η ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος είναι ένα απαραίτητο εργαλείο στην κατεύθυνση αυτή. Πέρα όμως από αυτό, κάθε φορά που είναι δυνατό πρέπει να επιδιώκουμε την υιοθέτηση απεργιακών επιτροπών που να ελέγχονται απ' όλους τους εργαζόμενους, είτε συμμετέχουν στο σωματείο τους είτε όχι. Για την προώθηση ενός τέτοιου προγράμματος, είναι απαραίτητο από σήμερα κιόλας να ενισχύσουμε στους συνδικαλιστικούς χώρους τις προσπάθειες για τη δημιουργία μιας ενιαίας αντικαπιταλιστικής παράταξης, που να συμπεριλαμβάνει όλους όσους διαφοροποιούνται σήμερα από τη ρεφορμιστική λογική.

28/1/1987

Από το συνέδριο της ΟΜΕ-ΟΤΕ.

